

פניני הדרך היומי

לקט פנינים יקרים ונחמדים על סדר הדרך היומי

ר"ה טו-כא | פרשת חיי שרה | גליון מס' 95

דף טז:

השנה, וכי מאחר שגוזר על כל דבר ועל הגשמים שירדו וכמה ירדו אם כן למה נידון על המים בשמיני עצרת. אלא יהא לך כללו של דבר, הקדוש ברוך הוא גוזר בראש השנה כל מה שיהא (בראש) [בזאת] השנה. אבל אינו גוזר באיזה יום בשנה יהיה (בשנה), על כן בכל יום דן, ולפי מעשיו של אדם דן, ואם יטיבו ישראל מעשיהם יקים בהם ונתן את האלות האלה על אויבך ועל שונאיך וגו'. כדאמר בתענית (דף כ"ה סע"א) לגבי העננים שהיו הולכים לגבי עמון ומואב, ואמר להו ר' חייא בר לוליאני וכי קבלו את התורה שדו מיטרא אדוכתייהו. ואם ישראל חוטאים ישלח מטר למדברות, דכתיב (מלכים א' ח' נ"ט) לעשות משפט עבדו ומשפט עמו ישראל דבר יום ביומו. ע"כ.

עוד נציין לדבר נחמד שכתב בספר לקוטי מהר"ן (תנינא א, יד) הכותב דצדקה עשה הקדוש ברוך הוא עם ישראל שקבע את יום הדין דוקא ביום זה שהוא ראש חודש, שביום זה הקדוש ברוך הוא בעצמו מבקש כפרה כביכול, כמו שאמרו הגמרא שבועות (ט א) "הביאו עלי כפרה שמעטתי את הירח" שזהו קרבן מוסף של ראש חודש. ולכן אין אנו מתביישים ביום זה לבקש כפרה ממנו יתברך מאחר שהוא עצמו מבקש כביכול כפרה לעצמו. וזה בבחינת "אל תדון את חברך עד שתגיע למקומו".

אתרוג אחר לקיטתו למעשר וכו' - כתב הגאון ר' שלמה זלמן אויערבך זצ"ל בספרו מנחת שלמה (חלק א' סי' נ"א ס"ק כב): לענין לימון עיין בר"ש סיריליאו (דף קנ"א) שסובר דדינו כאתרוג, אך נלענ"ד דכיון שהפרי הזה כבר היה ידוע ונפוץ בזמן הרמב"ם, שהרי באגרת הרפואה אשר לו הזכירו פעמים רבות, וגם בהקדמת הרמב"ם לסדר טהרות בד"ה ובטומאת משקין הזכירו, ואעפ"כ כתב בפ"א ממועשר שני (ה"ה) דבפירות האילן הולכין אחר הלקיטה רק באתרוג בלבד, ומזה ששינה מלשון הגמ' והוסיף תיבת "בלבד", משמע שבלימון הולכין אחר חנטה ולא אחר לקיטה כאתרוג.

במקום איסורא כי נהגו שבקינן ליי - בפרי חדש דיני מנהגי איסור (או"ח סי' תצ"ו ד"ה עשירי), מביא ראי' מכאן שאם המנהג הוא נגד ההלכה, אפילו באיסור דרבנן יש לבטל המנהג, דהרי הגמ' מקשה אהא דא"ר יוחנן נהגו העם בחרובין כר' נחמ"י, דכיון דהמנהג הוי במקום איסורא דאסור למיזל בהו בתר לקיטה א"כ איך אתה אומר שנהגו כר' נחמ"י למיזל בתר לקיטה, והרי מעשר חרובין הוא רק מדרבנן ומ"מ מקשה בפשיטות איך נהגו כן במקום איסור. ובאמת שכ"כ בתשו' הריב"ש סי' מ"ד וקכ"ב. ובשו"ת הרשב"ש סי' תקס"ב.

דף טז:

ר' יוסי אומר אדם נידון בכל יום וכו' - בטורי אבן הקשה קושי מופלאה, דא"כ איך אומרים הלל בחנוכה ובר"ח, הא אמרינן (להלן ל"ב ע"ב) דאין אומרינן הלל משום שאפשר מלך יושב על כסא דין וספרי חיים וספרי מתים פתוחים לפניו, וישראל אומרים שירה, א"כ לעולם לר' יוסי לא נימא הלל, לא ביום טוב, ולא בחנוכה ולא בר"ח, ע"כ.

ובטורי אבן תירץ דהא דאדם נידון בכל יום היינו האדם עצמו, אבל שאר צרכיו אינו נידון אלא בראש השנה לבד, ולכך ראש השנה יותר חמור מכל שאר ימות השנה, עיין שם.

ובהגהות חכמת שלמה (להגאון רבי שלמה קלוגר זצ"ל), על שו"ע או"ח (סימן תקפ"ד סעיף א'), תירץ וז"ל, האדם נידון בכל יום היינו ברוב הימים אבל בימים הקדושים כגון שבת ויו"ט ודאי אינו נידון דלית בהו דין, ומה דאמרינן בכל יום לאו דוקא דרובא ככולו. עכ"ל.

בר"ה כל באי עולם עוברין לפניו וכו' - תשובה מופלאה המיוחסת לרבינו הרי"ף זצ"ל נדפסה ע"י הרב אברהם הירשזון ז"ל בסוף ספר בית הבחירה למאירי על יומא, ואלו דבריו שם: כיון שהקב"ה דן בראש השנה מה יהי בסופה, אם כן למה דן את האדם בכל יום בשלש שעות.

אלא בראש השנה דן כך ירויה פלוני בזאת השנה, אבל לא יקצוב לו באיזה יום ירויה, על כן הקדוש ברוך הוא יושב ורואה בכל יום אם ייטיב דרכיו בו ביום ירויה. וכן בראש השנה דן הקדוש ברוך הוא למות באותה שנה ואינו קוצב באיזה יום ימות.

ואם תאמר למה אינו גוזר בראש השנה כל דבר בגמירה ולא יצטרך לדון בכל יום. אלא לכך דן בכל יום כדי שיבאו הנשמות וישמעו הגזירות ויתפללו על החיים. ואם הוא שיש קצבה לשנות האדם ולימיו מיום הוולדו אם כן למה גוזר בראש

כתב החתם סופר (שבת דף קמ): 'מה שנראה לי שנולד לך זה מנהג לחדש חידושים יותר מדאי ... אכן ע"י החידושים בכל דף ועמוד עי"ז זוכר הכל ומילתא דתמיה מידכר דכירא, והנסיון מעיד לנו ע"ז ויודע אני בעצמי'.

ובערוך לנר כאן כתב בזה: ולענ"ד לא קשה מידי, דגם ר' יוסי ורבי נתן מודים דדין הרבים של כל העולם ובפרט של ישראל הוא בר"ה כדכתיב משפט לאלקי יעקב, רק מה דתנן במתניתין כל באי עולם עוברים לפניו כבני מרון, דהיינו דין היחיד, על זה פליגי וס"ל דיחיד נידון בכל יום, ולכן אמרינן דמתניתין דלא כוותיהו, והרי גם הר"ן חילק בין רבים ליחידים לענין דין דתבואה ופירות דלרבים הוא לכל דין בזמנו, וליחיד גוזרין חלקו בהדברים האלה בר"ה, וכן נימא לר' יוסי ולרבי נתן רק איפכא דלדידהו חיי כלל בני אדם נידון בר"ה, ולכן אין אומרים הלל בו, אבל לכל יחיד ויחיד נקבע דינו בכל יום, עכ"ל.

דף טז: ע

כדי לערבב השטן - וברש"י שלא ישטין, כשישמע ישראל מחבבין את המצות מסתתמין דבריו.

פירש בזה בפנים יפות (סו"פ ויקרא): ובענין זה פירשנו מה דאיתא במדרש (הובא בילקוט סוף הושע בפ' שובה ישראל וגו') אמרה כנס"י לפני הקדוש ברוך הוא אם אנו עושין תשובה מי מעיד בנו, אמר הקדוש ברוך הוא, וכי לרעה אני עד ולטובה אין אני עד שנאמר (מלאכי ג, ה) והייתי עד ממהר במכשפים וגו'.

יש לפרש כיון שהזהיר הנביא שובה ישראל עד ה' אלקיך, דהיינו שיעשו תשובה מאהבה שנהפך לזכיות כמ"ש אמרו עליו כל תשא עון, וע"ז אמרו כיון שראה השטן שעשו תשובה מאהבה לא יעיד על העוונות כלל כדי שלא להפכן לזכיות, וע"ז אמר הקדוש ברוך הוא וכי לרעה אני עד וכו' שכל שכן הוא שהקב"ה מעיד על עוונות כדי שיהפכם לזכיות. ובענין זה פירשנו בר"ה דף טז: למה תוקעין וחוזרין ותוקעין כדי לערבב השטן, פירש"י מתוך שרואה שישאל מחבבין את המצות, יש לפרש לשון כדי לערבב השטן שהוא מעורבב מלהסטין ולהזכיר את עונות, מיראתו, כיון שרואה שמחבבין את המצות, דהיינו אהבת המצות, פן יקובל התשובה מאהבה להפך את כל עוונות לזכיות מתוך כך הוא מעורבב מלהזכיר את העוונות ע"כ. וכן פירש בראש ספרו המקנה ע"מ קידושין בפתחא זעירא (אות ט').

שאין תוקעין בתחילתה וכו' - כתבו בתוס': מפרש בהלכות גדולות לאו דמיקלע דשבתא אלא דאתייליד אונסא.

כתב בזה במשך חכמה (פרשת אמור) עה"פ זכרון תרועה יהיה לכם דברים מופלאים וז"ל: הנה במס' ראש השנה אמרו, כל שנה שאין תוקעין בתחילתה מריעין לה בסופה, ופירש בה"ג לאו דמקלע בשבתא, אלא דאיתייליד אונסא הכונה, כי אין התקיעה מ"ע כמו כל המצות, אשר בהעדרה יענש על בלי קיומו אותה, וכאשר הוא אונס אז רחמנא פטריה, רק היא כמו רפאות תעלה ולזכרון אתי וכמו מכפר ביהכ"פ, וכמו שאמרו כיון דלזכרון קאתי כמאן דאתי בפנים וכו', ונמצא אם החולה באונס לא יקח מזוז ורפואה האם יתרפא, כן כשנעדר הזכרון שופר שמכנסת זכרונות ישראל לאביהן שבשמים, הרי החולי בלא מזוז ורפואה וקטרוג השטן במקומו. [ועיין חו"מ סימן כא בש"ך בזה באונסא אי כמאן דעביד, דאם נתחייב ע"מ שיעשה פלוני, ולא עשה באונס ג"כ אינו חייב].

לכן אחרי אשר ידוע לנו גודל התועלויות ממצות שופר, אשר אם יבטל אף באונס, הסכנה גדולה. ובכ"ז אמרו ישראל פן יבולע חלילה למצות שבת אשר מעיד על קדושת שמו יתברך, כי חידש עולמו מן האין הגמור, יהי מה, ועבור עלינו מה, ויתקדש שמו יתברך ויקטרג השטן ולא יכנס זכרונינו לאביו שבשמים לטובה, אך לא יבולע לשבת המעיד על קדושת שמו יתברך פן יעבירנו ד' אמות ברה"ר, ויתחלל שבת חלילה, כי לישראל מעט היחס מהשבת. כמו שביארתי במק"א, מתנה טובה יש לי בבית גנוי, כי השבת מתיחס אל יחס העולם בכללה להשי"ת, לא על יציאת מצרים כהמועדים בעצם רק בעילה רחוקה ואכמ"ל ויתגדל ויתקדש שמו רבא, ועוקדים כולם עבור קידוש שמו יתברך, וכיון שכן, הרי זה מה שאין אנו תוקעים בר"ה שחל בשבת, זהו גופי עקידה רוחנית מופלגת ומועיל לרצות אותנו, כמו שמרצה זכרון שופר ודו"ק. עכת"ד המתוקים של המשך חכמה.

דף יז: ע

פושעי ישראל בגופן מאי ניהו אמר רב קרקפתא דלא מנח תפילין - בספר צדקת הצדיק (אות ט') כותב הרה"ק ר' צדוק הכהן זי"ע שאם ישב אדם ולא עשה מצוה שחובה עליו לעשותה היה כאילו עשה עבירה, ופשוט הוא, שכן מצינו פושעי ישראל בגופן קרקפתא דלא מנח תפילין, אף על גב דאינו אלא בשב ואל תעשה עכ"ד.

אמר רבא, כל המעביר על מידותיו מעבירין לו על פשעיו שנאמר נושא עון ועובר על פשע וכו' - כתב בספר ברכת משה (ברלין תקצ"ג ד' צא): בהדרשה הראשונה לרבינו ישעיה ברלין, כשאוקמוהו אנשי ק"ק ברעסלוי לאב"ד, קדמו המתאווים לשמעו, וטרם באו התאספו קהל גדול ומלאו בית הכנסת פה לפה. כבואו, איש את אחיו דחקו לפנות מסלול ודרך למען ילך ויבא לפני ההיכל. כעמדו על מעמדו, אחז בהעמודים על צלעות הארון, להינפש מעט, היותו זקן וכבד, וראש העדה צוה להביא לו כסא להרגיע. כשבתו, פתח פיו בחכמה במדרש משלי, אמר הקדוש ברוך הוא בשעה שהחכם יושב ודורש אני מוחל ומכפר עונותיהם של ישראל, ויש לדקדק הלא עינינו הרואות כל דורש רבים עומד, ואינו יושב. ועוד יל"ד דהשומעים מה פעלו שימחול עונותיהם בעבור שזה דורש.

אכן רבא אמר (ר"ה דף י"ז) כי המעביר על מדותיו מעבירין לו על כל פשעיו שנא' (מיכה ז' י"ח) נושא עון ועובר על פשע, למי נושא עון למי שעובר על פשע. ויל"ד מנ"ל לרבא הא,

ולא קשה מכאן על התה"ד. ומ"מ בנ"ד, הרי גם החתם סופר ז"ל מסכים להלכה למעשה אי בעלה הא' הי' זקן, עכ"פ בן ע' שנים, וכש"כ בנ"ד שכבר הי' קרוב לשמונים.

א"ר יוחנן וכולן נסקרין בסקירה אחת- הבני יששכר (תשרי מאמר ב' אות ל"ג) תמה דוכי זו היא דבר חדש בר"ה דוקא והלא כל הנבראים שבכל העולמות אין להם כח הקיום בכל זמן רק מהשגחתו ושפעו שהוא מחיה אותם בלי הפסק ובהסיר ח"ו השפע מאיזה בריה תתבטל הבריה הזאת כלא היה, וא"כ ע"כ בכל זמן ועידן כל באי עולם נסקרין בסקירה אחת ומהו החידוש ביום הדין.

וכתב שם אחרי הקדמות [ע"ש] דחז"ל גילו לנו דכולן נסקרין בסקירה אחת בכדי להעריך ישראל כנגד האומות בהצטרפות, וכן הצדיקים בהצטרפות רשעים דביחס לרשעים והאומות היו נחשבים צדיקים והשם יתברך יצדיקם ביום הדין. ע"כ.

☞ דף יח: ☞

בעצם היום הזה סמך מלך בבל וכו'- כתב בהלכות גדולות שאם היה אפשר שיחול עשרה בטבת בשבת, היו מתענים אפילו בשבת משום דכתיב בעצם היום הזה. וצריך באור מאי שנא משאר תעניות.

ובאר בזה הגר"ח זצ"ל, דהנה מצינו שתענית חלום מתענים אפילו בשבת, וחזינו מזה דשייך תענית בשבת. ואם כן צריך ליתן טעם מפני מה אין שאר תעניות נוהגות בשבת, ובעל כרחך שהחילוק הוא שלא דחו את התענית משבת אלא במקום שאפשר לקיימה גם אחרי השבת, ומכיון שגבי תענית חלום אמרו בגמרא דיפה לחלום כשמתענין בו ביום, לכן אינו נדחה.

ובזה יבואר החילוק בין עשרה בטבת לבין שאר תעניות, שבכל התעניות שמתענין מפני המאורע וזה תלוי ב"חודש" כדכתיב בקרא, ושפיר שייך שידיחה, אבל בעשרה בטבת דכתיב בעצם היום הזה, א"כ הוא דוקא באותו יום, וע"כ אי אפשר לדחות למחר, וממילא דוחה שבת.

בתלאת בתשרי בטילת אדכרתא מן שטרייא וכו'- בשערי תשובה (או"ח סימן א' ס"ק ג') מביא מהתבואות שור על הכותבים מנורות של קלף להניח בסידורים, וכותבים בהם שוית' ה' לנגדי תמיד וכו' ועל הרוב אינם משתמרים כהוגן, ותשתפכנה בראש כל חוצות, ושראו לאזור חיל לבטל המנהג, והסתמך על הגמרא כאן שמשום שבטלה אזכרת ה' מן השטרות עשאוהו יום טוב.

ובשו"ת יביע אומר (חלק ד' יור"ד סימן כ"א) מביא שאלה אודות שטרות כסף ישראלים שצולמו עליהם פסוקים מספר ישע"י (באותיות קטנות מאד עד שקשה להבחין בהם אלא ע"י זכוכית מגדלת), ויש בהם אזכרות ה', אם מותר להשתמש בהם (ואם מותר להכניסם לכהכ"ס ומקומות המטונפים) ואם מותר לשרוף שטרות כסף הנ"ל עם אזכרותיהן בבוא הזמן לבער מטבעות אלו ולהוציאם מן המחזור.

וכתב היביע אומר שדוקא בשטרות העומדים לפרעון ולזריקה חיישינן שמא נמצא באשפה וכמ"ש בשו"ת מעין

דילמא מיכה מונה מדותיו ית' כמו משה רבינו. אכן לרבא הוקשה מלת ועובר שהוסיף מיכה בין נושא עון ופשע, ומזה הוכיח שהוא פועל יוצא לשני, דהיינו למי נושא עון למי שעובר על פשע. והנה הרמב"ם כתב בהל' מגלה פ"ב ה"ז, קראה עומד או יושב יצא ואפי' בצבור, אבל לא יקרא בצבור יושב לכתחלה מפני כבוד הצבור. ומיני' ידעינן דכל דבר שעושה בשביל הצבור, יעמוד מפני כבודם, ואם הצבור יושיטו כסא לישב עליו, באמת זה אות שמוחלים על כבודם ומעבירים על המדה, ולכן הקדוש ברוך הוא מוחל עונותיהם, ודפח"ח. השומעים שמחו, כי ראו כי חכמת אלקים בקרבנו, עכ"ל.

כל המעביר על מדותיו וכו' רב הונא בריה דרב יהושע הלש על רב פפא וכו' הואיל ולא מוקים במיליה לא תקומו בהדיה-פירש בזה המשך חכמה (בפ' שלח עה"פ ורב חסד) ענין נפלא, דהנה אם האדם מוותר לפני משורת הדין, כן נוהגים עמו משמים לפני משורת הדין.

והנה בריש מסכת סוטה (ה א) מדבר הגמ' בגנות מידת הגאווה ובאיזה אופן מותר קצת ואמרינן התם "א"ר חייא בר אשי אמר רב ת"ח צריך שיהא בו אחד משמונה בשמינית, א"ר הונא בריה דרב יהושע ומעטרא ליה כי סאסא לשבולתא" דהינו שמעט גאווה מותר לת"ח ועטרה הוא לו עיין שם, נמצא דלשיטתו צריך ת"ח להקפיד על קפידו, ומ"מ למעשה לא התנהג כך רב הונא בריה דרב יהושע אלא ויתר לכל, וזהו לא מוקים במיליה, שלא עשה למעשה את שיטתו בזה, והתנהג לפני משורת הדין.

☞ דף יח: ☞

רבה ואב"י מדבית עלי קאתו וכו'- הקשה בהגהות פורת יוסף במגילה (דף ז ב) דרבה שדר ביד אב"י למרי בר מר מלא טסקא, והלוא אב"י כהן היה ואיך השתמש בו רבה, והלוא המשתמש בכהונה מעל. ותירץ דרבה היה ג"כ כהן, וכהן יכול להשתמש בכהן. ועוד דשאני אב"י שהיה תלמיד דרבה, וקי"ל בכתובות (צו ע"א) כל המונע תלמידו מלשמשו כאילו מונע ממנו חסד וכו' ע"כ.

רבה דעסק בתורה וכו' אב"י דעסק בתורה וגמ"ח חי שיתין שנין וכו'- החתם סופר בשו"ת (אבהע"ז סי' כ"ג) הקשה על הב"ש הכותב (באבהע"ז סי' ט') דבאשה שמתו שני בעליה, אבל בעלה השני הי' זקן מופלג כבן שמונים שנה, אין כאן בית מיחוש משום קטלנית, ולומד הב"ש דינו ממה שכתבו בתרומת הדשן ורבינו ירוחם, דכל שהוא מחמת מכת מדינה או כה"ג, לא תלינן במזלה ע"כ. ותמה על כך החת"ס דהרי בגמ' כתובות (ס"ה ע"א) איתא דדביתו דרבא אמרה לחומה קטלית לך תלת וכו'. והא אב"י מדבית עלי קאתי, והרי בית עלי הוה כמו מכת מדינה, ומ"מ מצינו שתלתה מיתת אב"י בה, אלא ודאי דמוכח דלא כתרומת הדשן הנ"ל ע"כ.

וכתב הגאון מהר"ם שיק זצ"ל (בקובץ כרם שלמה שנה ט"ז קו' א' ע' ל): ולענ"ד נראה דאין מכאן ראי', דהא מבואר בפ"ק דראש השנה (י"ח ע"א) דטעמא דאב"י לא נתפס בקללת בית עלי, משום דעסק בתורה ובגמילות חסדים, וא"כ י"ל אי לאו דמזל חומה גרם, הוי חי עוד כמה שנים בזכות תורה וגמ"ח,

גנים (סימן ו' אות ד'), אבל כאן חזקת כספים משתמרים. וגם כשמוציאים אותם מן המחזור של המטבע מבערים אותם, ואיבוד כתבי הקודש ואזכרותיהן לא חמיר כולי האי כבזיונם, וכמו שכתבו השבות יעקב (ח"ג סימן י'). והחתם סופר (ח"ו סימן ח') ע"ש.

ללמדך ששקולה מיתתן של צדיקים כשריפת בית אלקינו - המשך חכמה (סוף פרשת ויחי) הביא קושית האחרונים בהא דמבואר הכא דמיתת צדיקים "שקולה" כשריפת בית המקדש, ואילו במדרש איכה (א' ל"ז) איתא דקשה מיתת צדיקים "יותר" משריפת ביהמ"ק, וכתב המשך חכמה דבמיתת צדיקים ישנם שתי ענינים האחד דשוב אין הצדיק בעולם לכפר ולהגן על הרעה, ועוד דהדור נענש על מיתתו [וכמש"כ שם לעיל], אבל בבית המקדש לא נענשים על חורבנו ואדרבא שפך חמתו על עצים ואבנים כדי שיתקיימו ישראל רק דאין מעכשיו מו שיכפר, וע"כ בעלמא מיתת צדיקים "קשה יותר" משריפת ביהמ"ק.

אבל הכא איירי במיתת גדליה שהוא גרם לעצמו מיתה וכדאיתא בנדה (סא א) דהו"ל למיחש ללישנא בישא ואין ישראל נענשים על מיתתו, ונמצא דמיתתו שקולה כשרפת ביהמ"ק דבתרוייהו יש רק הענין האחד שמפסיק הכפרה וההגנה.

בשם הר"ז [ה] דכי אמרינן חנוכה ופורים לא בטלי היינו לענין אינהו גופייהו, אבל עכ"פ בטל מהן החומר לאסור לפניהם ולאחריהם.

והר"ן תירץ (וכ"כ הר"ז), וכ"כ הרא"ש בתענית פ"ב סימן כ"ד), דפורים הוי דברי קבלה ואי"צ חיזוק. והריטב"א שלא תירץ כן משום שהוקשה לו דהא תינה בפרזים אבל במוקפין שאין איסורן מצד לאסור את של זה בזה, זה אינו מדברי קבלה. ובאמת דעת הפר"ח (סי' תרפ"ו סק"ב) דמוקפין אסור להם לצום בתענית אסתר ומטעם הנ"ל. (ועי' ברכ"י שם).

והר"ן תירץ (וכ"כ הר"ז), וכ"כ הרא"ש בתענית פ"ב סימן כ"ד), דפורים הוי דברי קבלה ואי"צ חיזוק. והריטב"א שלא תירץ כן משום שהוקשה לו דהא תינה בפרזים אבל במוקפין שאין איסורן מצד לאסור את של זה בזה, זה אינו מדברי קבלה. ובאמת דעת הפר"ח (סי' תרפ"ו סק"ב) דמוקפין אסור להם לצום בתענית אסתר ומטעם הנ"ל. (ועי' ברכ"י שם).

רבי אהא בר חנינא אמר משום מתיא וכו' - הנה הנודע ביהודה (מהדו"ק אבהע"ז סי' מ') כתב לחדש, דג' ימים גבי עדות אשה

גליון זה יוצא לאור ע"י 'שיעור הדף היומי' בביהמ"ד אהל תורה רח' הרב יוסף קארו 4 ביתר. מידי ערב נמסר שיעור בצורה הרוטה ובהירה בשעה 7.00 בערב - שמעו ותחי נפשכם. כמו"כ מתקיים שיעור 'למאחרי שבת' בביהמ"ד אהל יששכר רח' המגיד ממעזריטש 144 בשעה 10.35 בערב. ניתן לשמוע את השיעורים ב'קול הלשון' במס' 03-6171111 להקיש *7 ואז קוד 96633 שלוחה 6 ניתן לקבל גליון זה ע"י בקשה למייל: K0504166339@gmail.com

דף כא: פס

בקש קהלת להיות כמושה יצתה בת קול ואמרה לו וכתוב יושר דברי אמת - מביא רבינו החיד"א בפתח עינים בשם רבני אשכנז, שרמזו חז"ל על המובא במדרש "אמר שלמה על כל אלה עמדתי ופרשה של פרה אדומה חקרתי ושאלתי ופשפשתי (קהלת ז) אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני (יט ג) ". שחשב כי בפסוק 'ולקחו למאמ מעפר שריפת החטאת' נרמז בר"ת 'שלמה', רמזו שעתיד שלמה לדעת הטעם. יצאה בת קול ואמרה לו וכתוב יושר דברי אמת, אכן היטבת לראות הר"ת, אבל תקרא אותם ביושר ותמצא שהוא 'למשה' - שהקב"ה גילה טעמה למשה. זו כוונת הכתוב וכתוב יושר דברי אמת' שתקרא ביושר כי זה האמת. ע"ז אמר שלמה המלך ע"ה 'אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני' שהאותיות רחוקות מלרמז את שמי שאינם לפי הסדר.

הודעה חשובה ורחופה

לאחר שזיכנו ה' להקים את הכולל הייחודי 'בית מדרש גבוה לכהנים' - והוא כולל ערב וכולל יום שישי לכהנים להכנים לעבודת בית מקדשנו שיבנה במהרה בימינו כרצון אדיר חפצו של מרן הח"ח זיע"א שהרבה לעורר ע"כ בספריו ובמכתביו - ואשר נוסד ע"י מאות אנשים אשר נתנו ח"ק של 10 נ"ל לקיומו והחזקתו. כעת שאיפתנו להקים 'כולל יום שלם' לכהנים, כל מי שיוכל לסייע בדבר גדול ונשגב זה למען בית ה' אלוקינו הן בעצה והן בממון שכרו רב למאוד - פנו כעת למס' הטל: 0504166339 או במייל k0504166339@gmail.com

דף כ. פס

רבי אהא בר חנינא אמר משום מתיא וכו' - הנה הנודע ביהודה (מהדו"ק אבהע"ז סי' מ') כתב לחדש, דג' ימים גבי עדות אשה

גליון זה יוצא לאור ע"י 'שיעור הדף היומי' בביהמ"ד אהל תורה רח' הרב יוסף קארו 4 ביתר.

מידי ערב נמסר שיעור בצורה הרוטה ובהירה בשעה 7.00 בערב - שמעו ותחי נפשכם.

כמו"כ מתקיים שיעור 'למאחרי שבת' בביהמ"ד אהל יששכר רח' המגיד ממעזריטש 144 בשעה 10.35 בערב.

ניתן לשמוע את השיעורים ב'קול הלשון' במס' 03-6171111 להקיש *7 ואז קוד 96633 שלוחה 6

ניתן לקבל גליון זה ע"י בקשה למייל: K0504166339@gmail.com